

La Veu Jove

Cracks de les “mates”

Va ser un dia com qualsevol altre, dijous 7 de juny, i tal com veieu a la foto, cap d'ells no s'havia abillat de forma especial per a l'ocasió.

De fet, per a ell, el guanyador, en Joan Palacios Saboya de 3r B, va ser una agradable sorpresa.

Agradable, però sorpresa: havia quedat el número 335 de la XII Prova Cangur de Matemàtiques. Encara que pugui semblar poca cosa, no ho és pas, perquè hi havia 6045 participants de tot Catalunya, la qual cosa vol dir que ell es trobava entre els 5,5% millors.

Les de matemàtiques (la Cori i la Montse) el van anar a buscar a l'aula, on estaven fent precisament classe d'aquesta matèria, tal com podeu veure a la pissarra. I el professor era un ex-alumne que també havia rebut un guardó especial quan s'asseia entre els pupitres. En concret va ser el guanyador de la XXX Olimpíada Matemàtica de Catalunya, l'any 1993.

Aquests premis han sovintejat força en els 25 anys d'història de l'institut perquè els alumnes hi han participat

pràcticament cada any amb

resultats excel·lents. Però mai no ha estat portada de cap “Veu Jove”, perquè encara que tots estem d'acord que les “mates” són molt importants, són poc noticiables.

De fet m'atreiria a dir que fins i tot tenen “mala premsa” i que quan apareix als *mass media* una pissarra plena d'equacions, o de logaritmes, és per associar-ho a l'avorriment o a la dificultat.

Conscient d'això, el professorat de matemàtiques, sempre ha intentat engrescar els alumnes i celebrar amb algun detall tots els seus petits o grans èxits.

París bien vale una misa

El passat dilluns 26 de març, a les 5 de la matinada, amb molts nervis, els alumnes de 1r de batxillerat ens vam trobar a la porta de l'institut disposats a passar una setmana a l'estil francès, ja que cap al migdia seríem a París, capital de França.

Tot i que l'autocar no ens acabava de convèncer, un bon grup en comptes d'aprofitar el temps per dormir, vam dedicar-nos a fer-nos "fotos", es nota que no sabíem la que ens esperava... Si no, haguéssim dormit!

Vam arribar a Girona amb la son a les parpelles, era el crepuscle i feia molt de fred, de seguida vam entrar a l'aeroport, desitjosos d'enlairar-nos. Encara que vam haver d'esperar una estona, no se'ns va fer pesat ja que vàrem aprofitar per fer més fotos, esmorzar i descansar del viatge.

Per fi va arribar el nostre torn, i neguitosos vam pujar l'avió: per a molts era el primer cop. Escoltades les instruccions de les hostesses, tot es veia ja diferent, estàvem molt més tranquils i amb ganes d'aterrar. Vam arribar a l'aeroport de Beauvais però encara quedava una horeta de viatge amb autocar per poder dir que havíem arribat a París.

Un cop a l'hotel i ja instal·lats, no vam perdre temps, i les nostres guies, les professores Montserrat Esporrín i Blanca Gimeno es van disposar a descobrir-nos la ciutat. El primer dia vam visitar la Madeleine, l'Òpera i les galeries comercials Lafayette. Vam menjar al *Flunx*, i a la tarda vam veure la plaça on hi ha el centre cultural Pompidou i a la nit un passeig nocturn pels afores del Louvre.

El segon dia vam sortir una mica més tard perquè una de les nostres companyes es va posar malalta. I no va poder visitar la Nôtre Dame. A la tarda, vam pujar a la torre Eiffel i vam gaudir de les meravelloses vistes de tota la ciutat.

Dimecres ens van portar al Barri Llatí. Vam veure el Montmartre, Pigalle, el famós Moulin Rouge i vam fer un passeig pel Sena, cap a la tarda i des-

prés de menjar ens vam disposar a fer un tomb pels camps Elisis i veure els afores del musée de l'armée, l'Hôtel des Invalides de l'època de Napoleó.

El quart dia vam patir un petit entrebanc: els treballadors de Versalles feien vaga i no hi vam poder anar... Canvi de plans: ens van portar a la tomba de Napoleó, que al contrari del dia anterior, sí que la vam trobar oberta. També vam visitar l'arc del Triomf i el musée d'Orsay.

Per acabar el nostre viatge, l'últim dia, ens van portar al famós museu del Louvre. Un cop allà vam seguir la ruta del codi Da Vinci, acabada la visita, vam anar a fer l'últim àpat a la capital francesa.

Fet això, ens esperaven a l'hotel per agafar les nostres pertinències. Tots a punt i ben comptats, ens vam encaiminar cap a l'aeroport, i cap a casa. Des de Girona, altre cop a un altre autocar, aquest sí que seria l'encarregat de portar-nos de tornada a casa. Després d'una setmana inoblidable, i amb el cansament al cos, la majoria va passar-se tot el camí dormint, d'altres escoltaven música alhora que parlaven de les experiències viscudes.

Cap a mitjanit, i amb un temps gens favorable, vam arribar a l'institut on ens esperaven els nostres pares i familiars amb un somriure a la cara i amb l'enyorança de cinc dies sense nosaltres.

Mónica Sánchez

Comenius

El dia 9 de maig, a les dues de la tarda ,arribàvem a Tarragona després d´un viatge bastant mogut. La veritat és que havia estat una experiència força didàctica i profitosa, però millor explicar-la des del principi.

El divendres anterior, l'Elodie, el Xavi, la Míriam i jo, acompanyats pels professors JR i Blanca, ens havíem hagut de llevar a les 6 de la matinalda per arribar amb temps a l'estació de Tarragona. Era la primera etapa del periple que ens havia de dur al final a Lahr, el nostre destí.

Ja a l'aeroport del Prat, vam poder descansar de tragar maletes : facturar-les va ser un alleujament i una sort per a alguns , com podreu veure. Dues hores de vol, sense turbulències ens van conduir fins a Basilea (a Suïssa). Allí va tenir lloc la 1ª anècdota del viatge: els "cuidadosos" transportistes havien fet malbé la maleta de la Míriam i li van haver d'abonar 100 € .

Ara tocava l'autobús fins a Friburg, ja a Alemanya, on va anar de poc que no ens deixéssim oblidat el maletí amb l'ordinador portàtil , beneïts suïssos que ens van avisar! El viatge va ser un no parar de riure, tot venia seguit i el bon ambient era general. En arribar a Friburg ens esperava la professora encarregada del projecte que ens va acompanyar amb tren fins a Lahr. Només ens faltava viatjar en vaixell !

Oi que fan molt de goig en aquesta foto?

El pas següent va ser conèixer els qui ens acollirien durant 6 dies a casa seva: la Yutta a l'Elodie, la Sabrina a la Míriam i l'Uli al Xavi i a mi. El matí següent ens vam retrobar per participar en una bicicletada d'uns 25 Km per les muntanyes, tots tres menys la Míriam que va preferir la terra baixa.

El diumenge va ser el dia de l'Euro-papark , una mena de Port Aventura, però tematitzat en països europeus. 1ªparada: *Silver Star Pilots*, només una paraula (¿?) per descriure l'atracció: WOOOOOOOO. Sens dubte una de les millors atraccions del parc. Després van venir *Eurostat* , *Pegassus*, *Posseidon*, *Euromif*, *Football Scooter*, *Tirol Log Flume*) i així sense parar fins a les 6 de la tarda.

otball Scooter, *Tirol Log Flume*) i així sense parar fins a les 6 de la tarda.

Dilluns era el dia de la presentació, per això ens vam reunir tots a l'escola de Lahr. Després d'una preparació prèvia (revisant la nostra pronúncia, practicant amb el *paint*, etc), vam veure els qui a nosaltres ens semblaven els nostres rivals : els hongaresos, els francesos, els alemanys. Nosaltres vam ser els tercers , abans els francesos havien fet una exposició força amena , molt ben presentada amb el *Power Point*, gràcies al qual no calia saber francès per entendre-ho força bé. Estàvem una mica espantats i cap de nosaltres va tastar res en la petita pausa abans de posar-nos a la feina.

Ja era l'hora: vam posar la presentació en marxa i vam explicar el treball que havíem estat fent durant els sis mesos anteriors. Treball en què també havien participat la Jennifer Abrio i el Josep Ramon Marsal. Vaig obrir foc jo mateix, després li va tocar el torn al Xavi, a la Míriam i per acabar l'Elodie. Vam donar les gràcies en anglès, alemany, hongarès i espanyol. Per tancar l'exposició, el JR: va intentar dir unes paraules en alemany i en hongarès, però els nervis li van fallar. Tot es perdona i després d'uns riures benevolents, ens vam retirar.

Aleshores sí que teníem gana i l'Elodie i jo ens vam acabar en un tres i no res dos plats de galetes que havien quedat. Estàvem relaxats i ens havia sortit genial, tal com ens va dir la Blanca. La foto de grup era obligatòria i la Míriam va posar amb una bandereta d'Espanya clavada al moño (sense que ella ho sabés, és clar)

L'endemà l' Elodie i la Míriam se'n van anar a Friburg de compres amb els "profes" i els hongaresos , en canvi, el Xavi i jo vam aprofitar per fer un passeig en canoa al riu amb l'Uli II.

Álex Ferrez i Elodie Mellado

Un nou homenatge a Antonio Machado

El dia 19 de març els alumnes de 1r de batxillerat B, alguns de segon i un ex-alumne van a anar a Collioure com a primera part del viatge, on es va fer l'homenatge anual a Antonio Machado. La sortida de l'institut va ser a les 6 de la matinada i van arribar a les 10:30 a Cotlliure.

L'homenatge (que a última hora va tenir alguns canvis respecte als recitadors ja que una lesió va deixar a una alumna sense poder anar-hi) va ser molt emotiu, sobretot amb la recitació dels poemes de l'autor i que el van fer tan conegut.

"Cada curs els alumnes de batxillerat humanístic viatgen fins a Collioure per homenatjar el gran poeta Antonio Machado que va morir allí, exiliat, l'any 1939"

Quan va acabar, tots van anar a fer un tomb per a veure Collioure on van tenir l'opunitat de gaudir de totes les seves meravelles. Després tots els alumnes es van reunir amb les professores per a anar al *Château des Templiers*. Un cop acabada la visita al castell van agafar una altra

previst fer un tomb per les muralles, cosa que no van po-

Aquí teniu un detall del port de Cotlliure

der fer per culpa de la pluja i pel fred que feia. La pluja també es va convertir en neu, que va donar a la ciutat un aire de fantasia.

Al dia següent s'havia de visitar el Castell Comtal i l'església de St-Nazaire. Després del menjar, altra vegada l'autobús per a anar cap a Narbonne on van visitar algunes esglésies. Però el més esperat pels alumnes era el temps lliure que els deixaven les professores per a anar a fer unes compres, on alguns van aprofitar per comprar roba i records per als familiars.

Cansats de tant de caminar, van emprendre el viatge de tornada recordant els bons moments que havien passat junts en aquesta excursió i mirant les fotos, de les quals s'ha fet una recopilació i s'han penjat totes en el *hall*.

Sergio Espadas

Els alumnes recitant davant la tomba de Machado

vegada l'autobús per desplaçar-se fins a Carcassonne, concretament a la Ville Basse on dintre de la seva muralla estava l'alberg on els alumnes dormirien. A la nit estava

Colònies al Collell

Aquest any els alumnes de 4t d'E-SO han escollit un altre cop El Collell per tornar a passar les colònies. Però no hi han anat sols aquesta vegada, els de 3er també s'hi han afegit.

El Collell, pels qui encara no ho saben de l'any passat, és la casa de colònies més gran de Catalunya situada a la confluència entre les comarques de la Garrotxa i el Pla de l'Estany, a la demarcació de Girona.

Sens dubte els alumnes d'aquest curs han tornat tan satisfets com els de l'any passat i és que un dels punts forts de Collell és el magnífic treball dels monitors que

s'encarreguen de les activitats. Qualsevol que hi vagi no sabrà diferenciar qui és l'alumne i qui el monitor, perquè saben mantenir una relació de confiança amb els nois, noies que van gua-

nyant-se el seu respecte i fan més amenes les activitats, incloent-hi una passejada pels voltats de la casa.

Val a dir que les instal·lacions són excel·lents, ja que gaudeixen de camps de futbol, piscines, pistes de bàsquet, una granja i el més adient pels nois d'avui en dia: un paratge natural per desconnectar d'aparells, ordinadors, consoles i mòbils.

Però crec que tots els que hi van anar podrien coincidir en un dels inconvenients, la quantitat exagerada de mosquits els quals van aprofitar l'arribada dels alumnes del nostre institut per cruspir-se

un bon àpat. Tothom remugava per culpa dels mosquits i és que fins i tot a les nou del matí podies trobar-ne. No és més que una anècdota per recordar perquè ni tan sols els mosquits podrien treure les ganes de tornar-hi.

El recorregut amb "bici" el joc de nit al bosc, els *quads* i muntar a uns cavalls que a més d'un va donar un ensurt eren unes de les moltes activitats que van fer.

D'aquestes, val la pena remarcar-ne d'especialment divertida: l'enregistrament d'una pel·lícula on els actors, guionistes i directors eren els mateixos alumnes.

Va ser una tarda una mica estrambòtica, nois corrent disfressats de vés tu a saber què...noies que apareixien totes plenes de sang creada per ells... ¿de què aniria "la pel·lícula"? s'havien introduït completament al seu paper, només quedava veure el resultat a la nit en el teatre. El resultat va ser l'esperat: rialles per tot el teatre per part dels alumnes, monitors i professors assistents.

Però la nit no s'acabava: encara quedava la discoteca, una discoteca equipada amb les seves llums efectes especials i cançons a tot volum. La nit va deixar a tothom esgotat i això que al dia següent havien de llevar-se a les 7 del matí per muntar en un globus aerostàtic.

Es podia parlar molt més de Collell, de la sensació general entre tots els alumnes que un any més es pot resumir amb una sola frase:

AIXÒ S'HA DE REPETIR!
Cris Teruel Triguero

Concert de Stravaganzza

La nit del 5 de maig al parc del centre cívic de Torreforta hi havia previst un triple concert, sobre les 9 de la nit, format per: Maneras de Vivir, Ankor i el gran grup del concert Stravaganzza, format per l'antic cantant de Saratoga Leo Jiménez.

El concert, com abans bé he dit, estava previst per a les 9 de la nit, però, un mal acompanyant per als concerts a l'aire lliure, va fer acte de presència... la pluja. Aquesta visita inesperada va fer que, primerament, la prova de so de Stravaganzza no es pogués fer, cosa que ja va fer trastocar els plans. Llavors, els grups, amb un gran desplegament de *watts* de so estaven temerosos de començar el concert per por a tenir algun incident. I van fer bé perquè una altra vegada va tornar a ploure, això sí, per últim cop en la nit.

Finalment, el concert va començar gairebé una hora més tard de l'horari previst. Ankor, un grup dels Pallaresos, amb una mitjana d'edat molt baixa i amb moltes ganes d'agradar i arribar al més alt del panorama del *metal* d'Espanya van ser els encarregats d'obrir. Van tocar cançons dels seus 2 discos, l'últim recentment tret al mercat discogràfic. L'actuació, de no més d'un quart d'hora, va carregar les piles al públic, que començava a pensar que es quedarien sense actuació.

Acabada l'actuació d' Ankor, Stravaganzza va fer acte de presència amb una escenografia molt apropiada pel seu tipus de música: fosc i una bona elecció en la il·luminació van donar un aire molt gòtic a la nit. Van estrenar-se tocant una cançó, del seu segon disc *Sentimientos*, a-

nomenada Miedo, que des del començament enganxava el públic amb la potència que els caracteritza, mesclada amb una molt bona orquestració i amb

una fusió de músiques que el fa un grup molt extravagant (d'aquí *Stravaganzza*).

La nit va estar plena d'èxits, com ara *Dios*, *En Soledad Me Lamento*, *Deja De Llorar* (tema del tercer disc *Rèquiem*). També van tocar la popular cançó que han fet seva en la gira i que van incloure en un maxi-single, *Hijo de la Luna*, de Mecano, la qual té una intro bastant especial per als fans. Un concert de més d'una hora i mitja, que per culpa de la pluja els integrants van haver de retocar el *set-list* per fer un concert adaptat al horari i que a l'hora agradés al públic. No van poder interpretar *Maneras De Vivir*, que ens van deixar amb la promesa de tornar a veure'ls quan els *Marea* vinguessin a tocar a Cambrils, al mes d'agost, una mica llunyana la data però que les fans del grup ja veuen molt a prop.

Sergio Espadas

Renoi quins pares i mares!

Tal com us vam prometre en el número anterior ampliïem la notícia de la trobada del 23 de març que va tenir com a grans protagonistes els pares i mares.

Com recordareu, tot va començar amb una exhibició de balls de saló al gimnàs. Es tractava de l'acte de cloenda d'un curs d'aquests balls que s'havia estat fent a l'institut sota la direcció del matrimoni Ramos-García, a qui podeu veure en la fotografia d'aquí al costat.

Van ballar diferents peces : vals, cha-cha-cha, boleros, etc. Per acabar, van convidar el públic a participar tot ballant "country" (fotografia superior)

Tot seguit, canvi d'escenari, vam sortir al porxo perquè era el moment de la xocolatada, acompanyada d'un tros de còc

dels que havien portat els concursants.

En efecte, poc abans d'iniciar el ball, va tenir lloc el veredict dels membres del jurat sobre el millor còc presentat al concurs. No va ser tasca fàcil perquè hi va haver una gran participació: mares, professores i alumnes (nois i noies) s'havien decidit a entrar a la cuina i provar sort

amb les seves especialitats pastisseres. La guanyadora va ser Rosario García que va

marxar de l'institut amb un munt de regals, perquè també va rebre una figura d'una parella de ballarins, i una peça ceràmica dissenyada per la professora Mª José Ripoll com tots els altres balladors, i un ram de flors com a agraïment per fer de monitora del curs de ball.

Cal dir que tots els pastissers també van rebre un diploma de record.

Concert al Metropol

Les jornades culturals de primavera, amb motiu del 25è aniversari, van estrenar-se fora de l'institut, concretament al Teatre Metropol. No era la primera vegada que aquest edifici acollia algun acte relacionat amb el nostre institut, però no per això perdia interès.

terpretada per Inés Blasco i acompanyada al piano per la professora que ens van regalar dues peces *Thais-Meditation* de J. Massenet i *Concert en si menor* d'O. Rieding.

Per acabar, la sorpresa, una peça composta pel professor Pere Pons especialment per a

l'ocasió que duia per títol *Balles amb mi?* I que va ser interpretada de forma conjunta per professors (Fina Costa, Mª Rosa Gomà, Elena Gracia, Manel Mañé, Pilar Marcellán, Jusi Pepiol i

Ernest Rodríguez) alumnes, Leticia Delaurens, amb la col.laboració també del fill del creador. Ah, ens oblidàvem de dir que també la va dirigir una altra professora, però de música, sinó de matemàtiques, Ester Ruiz.

Tots els participants van rebre un record de l'acte, així com els professors organitzadors.

Tot seguit van sortir al pati per prendre un petit refrigeri.

"El concert al Metropol ha estat l'acte més protocol·laris de totes les celebracions del 25è aniversari, amb gran presència d'autoritats"

En aquesta ocasió, el teatre era l'espai escollit per fer el concert commemoratiu de l'aniversari. Puntualment, a quarts de vuit del vespre, amb una platea gairebé plena i bona part de l'amfiteatre ocupat, va començar el parlament de Montserrat Esporrín, que va agrair als assistents la seva presència i també va donar algunes pistes sobre el concert.

Dividit en 3 parts, al principi, damunt de l'escenari hi havia l'orquestra de l'institut formada per alumnes de diferents nivells, alguns ex-alumnes i dirigida per la professora esmentada. Van fer recorregut pel cinema a través d'algunes bandes sonores.

Tot seguit, va venir la 2ª part, de violí, in-

Xerrades adreçades a pares i mares

Una de les activitats del 25è aniversari del segon trimestre organitzades per la comissió ha estat un cicle de xerrades per als pares del alumnes, per a assessorar-los en l'educació dels seus fills i filles adolescents.

La primera va tenir lloc el 20 de març a las set de la tarda, i va anar a càrrec per José Diego Vargas i Laura Villares, ex-alumnes de l'institut, doctors de Psicologia per la URV. El tema de que es parlava era " Les instruccions de funcionament dels adolescents" on van oferir un "espai" on el pares i mares poguessin trobar "estratègies per resoldre conflictes" amb els fills i filles, per establir i mantenir una relació i comunicació afectives, i donar pautes que ajudin a l'establiment d'unes normes de disciplina.

na.

La segona xerrada va ser el 28 de març a les set de la tarda i va ser carregada per Teresa Pinto i Jesús Vizcaíno, tots dos ex-alumnes de l'institut, que s'han especialitzat en Medicina i col·laboren amb nosaltres en els tallers de sexualitat que s'organitzen per al segon cicle de l' E.S.O.

El col·loqui girava al voltant de la sexualitat, i l'afectivitat en els adolescents, per conèixer quines són les seves necessitats en aquest tema, i el riscs associats a la pràctica sexual.

Les xerrades van estar prou bé i el pares que van assistir van quedar prou satisfets.

Ainoa Martínez i Andreea Talmaiciu.

Visita nocturna a la Tarraco Romana

Aquest cop també vam sortir de l'institut i del barri per celebrar el 25è aniversari amb un acte absolutament diferent als que s'havien fet fins a aquell moment.

Es tractava d'una visita nocturna, tal com diu el títol, per la Tarraco Romana. Va tenir lloc un dimecres al vespre, i el punt de trobada va ser el Portal del Roser que dóna accés a la part alta i a la muralla. Un grup d'una trentena de persones (professors, ex-alumnes i pares i mares) van entrar a les Voltes del Pallol , i van seguir les indicacions del guia, tot mirant la maqueta de la ciutat romana.

Tot seguit van enfilem el primer tram de la muralla , i ja a l'aire lliure, es van anar fent petits grupets que alternaven l'audició de les observacions amb els petons, i comentaris entre antics alumnes i els seus professors.

També vam pujar a la terrassa de la Torre del Pretori i vam baixar a la sala on hi havia una maqueta , aquesta de la ciutat medieval. Des d'aquí vam accedir a les Voltes del Circ.

La visita va acabar al passeig de les Palmeres, des d'on es podia gaudir d'una magnífica vista de l'amfiteatre il·luminat.

Jornades culturals

Acabàvem de tornar de vacances de Setmana Santa com qui diu i ja tornàvem a estar de festa. Ara bé, la festa era dins de l'institut que durant dos dies es va transformar totalment.

Els dies 26 i 27 d'abril vam canviar l'activitat docent habitual, per altres activitats: esportives, culturals, científiques, lúdiques, etc.

Era la forma d'incorporar la celebració del 25è aniversari a les aules d'avui en dia i també de rememorar aquells cursos en què organitzàvem Setmanes Culturals diverses.

L'institut es va transformar en diversos espais. D'una banda, a la planta baixa, a l'Aula Magna, hi va haver les activitats més formals com per

exemple el lliurament de premis de Sant Jordi. Tot i que aquest any no tenim cap foto amb els guardonats, des d'aquí els encoratgem a continuar en la tasca literària.

Els guanyadors del concurs de St Jordi d'aquest any van ser:

*Eduard Capilla,
Mari Espejo,
Xavier Gata,
Alba Lara,
Eduard Matarredona,
Cristian Martínez,
Mireia Pérez,
Sara Robles i
Arnau Rodríguez*

Vinculat a la literatura, el divendres, vam fer la lectura col·lectiva del *Don Quixote de la Mancha* en homenatge al Flavià Sanfeliu, ex-director i ex-professor traspasat fa un any i mig. A la foto d'aquí dalt, podeu veure la Sandra Gallego en plena lectura. O xerrades diverses com la del periodista radiofònic de Reus, Josep Cartanyà que ens va parlar sobre "El rock català avui". Aquest jove és el locutor del programa "Cops i flames" d'una ràdio local de Reus que emet tots els dissabtes a la tarda, i concretament, el dissabte següent van estar parlant de l'experiència viscuda al nostre institut i ens van felicitar per l'aniversari. O també les xerrades d'escriptors: la de José Ramón Ayllón i la de Susana Fernández Gabaldón, tots dos molt coneguts com a especialistes en novel·la juvenil. I ja en el terreny científic, va tenir lloc una interessant conferència sobre la Marie Curie, la científica Premi Nobel que va fer descobriments tant importants sobre la radioactivitat.

A l'ala de Primer Cicle també hi havia molta activitat, a la foto del costat podeu veure un taller de polseres. Però aquesta va ser una de les múltiples coses que es van fer, com per exemple concurs de sudokus, dòmino d'operacions, concurs d'autodefinits, projeccions de vídeos de natura, etc.

25è aniversari

Al primer pis, a l'ala de Cicles hi havia un bullidor de gent . D'una banda, al Laboratori d'Idiomes s'estava fent Karaoke, de l'altra, a les aules d'informàtica, diferents jocs d'ordinador on els alumnes competien en grup o de consola, en enfrontaments per torneigs.

A l'altra ala , la de Laboratoris, també hi havia activitats diverses. Per exemple, jocs de rol al Departament de Clàssiques, tal com mostra la fotografia del costat, o cap al final del passadís, a Laboratori on s'experimentava amb perfums.

L'altre gran espai va ser el pati , on s'hi van fer multitud d'activitats tant lúdiques, com podeu veure a les fotos, com esportives.

Com a transició, podem comentar l'emissió del programa de ràdio en directe que feien els alumnes de 4t.Els "periodistes" tenien la redacció al despatx de Direcció i des d'allà emetien en direcció al pati. Una experiència que ja s'havia dut a terme a l'institut fa més de 20 anys i que es va continuar en els inicis del crèdit de La Capella o en el del Delta.

Una de les propostes que més expectatives havia creat era l'exhibició de batuka que per problemes d'última hora no es va poder fer. A canvi, va haver-hi una improvisació . Tot seguit un grup de noies de tercer va fer una petita exhibició de balls de "rapers".

Els jocs tradicionals, tal com podeu veure a les fotos , van atreure un grup nombrosíssim d'alumnat de Primer Cicle. Aquí els podeu veure fent curses de sacs i més avall trencant l'olla.

Sense oblidar-nos de les olimpíades de futbol, bàsquet i voleibol que van tenir molta participació. Cal remarcar la col.laboració de Sebastián Morales, Tomàs Aceras i Gilbert Garcia, tots ells de batxillerat.

Per acabar una anècdota. Quan la professora Estrella, obria la porta a un alumne , l'Emilio Gallardo, de 2n C, aquest es va girar i li va dir: *"Gracias seño, me lo he pasado de maravilla"*

Espectacle multicultural

El dijous 26 d'abril a les 6 de la tarda i a la sala d'actes de l'institut es va celebrar, amb motiu del 25è aniversari de l'institut, un espectacle on les diferents cultures

que conviuen al nostre institut ens van fer una mostra dels balls característics de la seva regió.

Hi havia un gran muntatge audiovisual preparat amb uns projectors d'imatges que anaven sincronitzats amb les cançons corresponents als balls.

Fins a arribar a aquest moment, havien calgut moltes hores de preparació, d'assajos els dimecres i els divendres a la tarda perquè la majoria dels "artistes" eren molt joves, de primer cicle i no tenien gaire experiència.

Tot això a càrrec de la professora Mª José Ripoll, ànima del projecte, que va comptar amb l'ajuda de Mª José Vicente, Teresa Fontanet, professores de l'"insti", Marc Bru i Mireia Pérez, alumnes del centre i molts altres més que van fer que tot estigués a punt per a que la gent gaudís de l'espectacle.

L'espectacle va començar amb la presentació per part de Sergio Espadas (osea yo!xD) alumne de l'institut que li va tocar fer l'obertura de l'acte.

Després d'això Vivienne Freske va llegir un poema de Rafael Alberti per fer la presentació del primer grup de ball que va actuar, el grup de sevillanes.

Seguit d'aquest ball, Ann Chidinna ve fer una lectura de Peters Lenrie (autor de Gàmbia) que precedia a les danses de les alumnes marroquines de l'institut.

Cyndy Orellana va ser l'encarregada, amb un text de Pablo Neruda, de fer la presentació del grup de ball hispanoamericà que va ballar un "reggaeton".

Finalment, Assia Kalali va presentar el grup de dansa català (amb una demostració de ball de bastons), va recitar un poema de Salvador Espriu.

Acabades les actuacions de les ballarines el Jordi Serrano i el Marc Duran van fer una demostració musical tocant la gralla i el sac de gemecs respectivament. I així va acabar la segona actuació de les tardes de les Jornades culturals on es van repassar totes les cultures que han aromatitzat el nostre institut en aquestos 25 anys

Sergio Espadas.

Recital poètic

L'última de les actuacions previstes per a les tardes de les jornades culturals va ser un un Recital de Poesia Espanyola del segle XX. En ell, varen ser recitats diversos poemes representatius de l'època, per un bon grup d'ex-alumnes, tots ells dirigits per la professora Maria José Vicente, tal com ho havia estat fent durant anys, i aquest cop amb l'assessorament de Maria José Ripoll.

Només entrar a la sala d'actes ja es podia veure que tot estava molt ben treballat, els encarregats del muntatge escenogràfic van assolir el seu propòsit: cada poema comptava amb les seves diapositives, amb una selecció molt acurada de música i coreografia. La ballarina, Marisol Sancha, representava mitjançant moviments i coreografies les paraules que sonaven en tot el recinte, al so de la música oferida per Inés Blasco, al violí i Sebastián Cano, a la guitarra i al piano.

L'escenificació va ser magnífica: una total harmonia entre la música, la dansa i la paraula. Tot estava molt ben assajat, tantes tardes dedicades, tants maldecaps, tantes proves... van donar el seu fruit.

En primer lloc, els dos presentadors, Antonio Ramos i Javier Díaz, van ser els encarregats de donar pas als seus antics companys. Aquest acte es va obrir amb un poema de Federico García Lorca i es va tancar amb la magnífica recitació del conegut poema que Antonio Machado dedica al seu amic Federico García Lorca "El crimen fue en Granada" (detall que

podeu observar a la fotografia de sota)

Finalitzat el lliurament dels rams, i els agraïments dedicats als protagonistes i al públic, en general. La professora Maria José, va fer l'entrega d'uns petits obsequis a tots ells, entre aquests la característica carpeta del centre i el bolígraf, com a record dels 25 anys del nostre institut. I per acabar, la sorpresa oferida per la Maria José Vicente que s'havia encarregat de reunir una antiga novel·la que havien escrit alguns d'aquells mateixos alumnes en un taller literari, aquest fet va ser molt emotiu, ningú no s'ho esperava i els va agradar moltíssim recordar aquells temps.

Mònica Sánchez

19 de maig, dia de l'ex-alumne

Aquest cop eren tant els antics alumnes com tot el professorat els convocats a la cita.

Aquell dissabte es va despertar una mica enteranyinat, però no per això es van desanimar els assistents.

Tot va començar a primera hora amb activitat esportiva. Concretament una lligueta de futbol en què s'enfrontaven antics alumnes amb els que encara estan estudiant.

Aquí teniu una classe que va donar molts bons fruits: a la foto hi teniu un periodista, un advocat, un doctor en arqueologia, una historiadora i 4 professors, entre ells, la Cristina Cortés, que és entre nosaltres... Y el Paramio que se apunta a todas!

Després d'una pausa per canviar-se i empolainar-se, van tornar cap a l'institut on es van trobar amb un munt d'ex-alumnes que anaven arribat. A la porta, hi havia unes enganxines per escriure-hi el nom i la promoció. El pas següent era el circuit fotogràfic per l'exposició que fa dies que és al vestíbul. Tot seguit cap al passadís de Secretaria, on hi havia penjades les orles. Va resultar molt divertit perquè molts d'elles no es reconeixien.

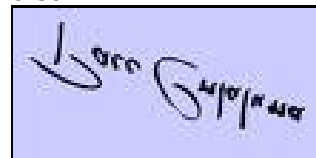
Petons, abraçades, somriures, records en veu alta..... Va ser un no parar, hi havia tants ex-alumnes a qui saludar que era difícil no descuidar ningú. Els més espavilats van sortir al porxo on hi havia preparat un picapica i van atacar. D'altres, més xerraires, no van trobar el moment de fer un mos i quan se'n van adonar, ja no quedava.

Eren les tres de la tarda i encara quedaven alguns rerassagats xerrant sota els porxos.

La tarda-vespre va estar dedicada a la música. El programa presentava tres opcions diferents: totes elles formades per ex-alumnes.

El grup SB.21 va iniciar el concert, cap a les 7 de la tarda. Els components: Alberto Grima, Jonhatan Porras i Paco Relinque, de la promoció del 99-00, van gaudir de valent tocant davant del seu públic. Una música rockera prou potent.

Després va ser el torn d'Ángel Vargas, ex-alumne del 88 que va venir expressament des de Madrid per presentar el seu disc.

Llàstima que no poguéssim sentir la interpretació de *Paco en la luna* (nom artístic de Paco Ortega, del 89) que es va disculpar a darrera hora perquè tenia compromisos ineludibles.

Un final una mica trist

El darrer dels actes previstos per celebrar el 25è aniversari va tenir lloc el dissabte dia 2 de juny, al nostre institut, l'espai natural.

I com podeu veure va tornar a ser una actuació musical, però en aquest cas no de l'orquestra de l'institut, sinó de la Banda Juvenil Unió Musical de Tarragona i també de la Banda Unió Musical de Tarragona.

El concert va començar puntual a quarts de vuit i va durar una horeta aproximada. Hem d'agrair l'esforç dels músics així com la dels dos directors: Jordi Massip i Joan Bta. Mesequer, així com la de la Regidora d'E-

ducació, Carme Duch, que també va assistir a l'acte i va dedicar unes paraules als assistents (llàstima que entre el públic només hi haguessin els familiars dels músics i alguns representants de la comunitat escolar). Finalment el sr. Director també va adreçar unes paraules de comiat, i va recordar l'absència de Flavià Sanfeliu, ex-director i ex-professor del nostre institut mort encara no fa dos anys. Record molt oportú perquè el Flavià va estimar molt l'institut i també la música.

Amb un regust de tristesa perquè s'acabaven les celebracions i també per l'escassa presència tant de pares i mares, com d'alumnes i amb pocs professors, es va donar pas al sopar de cloenda, no molt participatiu tampoc.

Per acabar, resta agrair els esforços de la comissió del 25è aniversari i en especial de la seva ànima: l'Estrella Nieto. "Gràcies, Estrella, ens ho hem passat molt bé"

Equip de redacció:

Directora: Montserrat Cendra

Sergio Espadas

Ainoa Martínez.

Mónica Sánchez

Andreaa Talmaciú

Amb la col.laboració de:

Cristina Cortés,

Alejandro Ferrez,

Elodie Mellado,

Meritxell Ordóñez i

Cristóbal Teruel

Quatre gats ben avinguts

I així arribem també al final d'aquest número, que és alhora el meu final, també un pèl trist, com a directora de *La Veu Jove*. Aquí al costat teniu la fotografia de l'equip de redacció d'aquest curs. Tal com diu el títol, hem estat un grupet petit, però ben avingut. Amb graus molt diferents de compromís i amb una clara vocació periodística masculina que espero que es consolidi.

Som lluny d'aquell grup d'alumnes que l'any 1999 em van proposar de fer una revista i que el curs següent va donar lloc al 1r equip de redacció (érem 20 !). Molts han estat els alumnes que hi han participat tant si eren de l'equip de redacció com si eren col.laboradors (que en aquest cas té molt més mèrit perquè no els hi anava la nota). Entre ells voldria recordar el Raül Cosano, avui a la redacció del *Diari de Tarragona*, de qui potser seria agosarat dir que vam desvetllar-li

la vocació, però no tant afirmar que hi vam contribuir.

Malgrat la davallada continuada d'alumnat, la revista s'ha anat consolidant i millorant tècnicament. Per exemple, gràcies a l'Alicia de Blas va tenir una pàgina web, i al Jordi Tifena que va començar a penjar-la a la pàgina de l'institut.

Seria exagerat dir que aquella *La Veu Jove* que l'aleshores director, en Flavià, saludava l'any 2000, ha estat assumida com un projecte col·lectiu. Tres han estat els equips directius, també amb graus de suport diferents. L'hem feta a classe, tan bé com hem pogut, i també hem intentat establir mecanismes de participació.

Tanco amb un agraïment a tots els qui m'han felicitat o animat i sobretot al Pere Pons pel seu suport constant. Montse Cendra

Cabré: el verí vitalici de l'escriptura

Feia uns quants mesos que ho estàvem preparant. Primer els professors ens van dir que aquest curs tornàriem a rebre la visita d'un gran escriptor català. Abans, però, calia llegir-se la novel·la escollida: *Senyoria* ("renoi quin totxo" vam pensar quan la vam veure).

De fet no era cap sorpresa, ja ens ho havien dit que seria llarga, però també molt interessant. Això a alguns de nosaltres no ens espanta, perquè la lectura —i l'escriptura— ens agrada, encara que no ho diguem gaire en veu alta perquè no ens mirin "malament".

El problema és que amb tants exàmens mai no acabes de trobar el moment per posar-t'hi. I més encara si entremig hi ha el viatge a Londres, a Cotlliure, o a París. Sempre quedaven les vacances de Setmana Santa per acabar d'enllestir-ho.

Vam començar la lectura i al principi semblava un gran embolic, però també resultava molt intrigant. Sí que hi havia paraules complicades, ara bé, tal com va dir el mateix Jaume Cabré el dia 2 de maig, *això és bo, perquè sempre t'enriqueixes*.

Els de 1r de batxillerat havíem de fer un treball amb múltiples opcions, i decidir-te per alguna d'elles ja requeria una bona reflexió. De forma conjunta amb els de 2n, havíem de preparar preguntes per a l'autor per al dia de la xerrada. Finalment va arribar el dia esperat i tots teníem curiositat per conèixer aquest novel·lista tan celebrat pels professors i que havia escrit coses tan interessants, curioses, "picants", ...això segons els gustos.

La professora va iniciar l'acte amb una presentació molt elogiosa de Jaume Cabré, que no se la mirava gaire, una mica incòmode potser per tants afalacs?

La sala d'actes era plena de gom a gom, amb tot l'alumnat de batxillerat i el grup de 4t C (havien llegit *Galceran, l'heroi de la guerra negra*) i com a novetat, teníem dos senyors enregistrant amb dues càmeres de vídeo diferents. Després va prendre la paraula en Cabré, i renoi, en parlar, va re-

La meua intenció és contribuir a apassionar el lector dubitatiu i certificar, al lector apassionat, que no està sol, que som molts, més dels que ells pensen i diuen, els estem tocats pel verí vitalici de la lectura

sultar com a l'hora d'escriure: un riu desbordat que s'aixecava, gesticulava i omplia ell tot sol l'escenari.

Quan ja portàvem una hora gairebé, van començar amb les preguntes i en Cabré, sovint xerrava tant que s'oblidava d'allò que li havien preguntat. Ara bé, era molt pròxim i sabia com fer-nos riure en el moment adequat. Per exemple quan parlava amb els seus personatges, de com els emprovava el nom o del títol. Només va ser taxatiu en una resposta: la que li va fer el Tomàs sobre l'erotisme.

I així van arribar les dues de la tarda, i encara que quedaven moltes qüestions pendents, vam tancar la sessió amb la signatura de la novel·la.

Une fenêtre deschisa lumei

J'ouvre la porte lentement, et j'entre dans une grande chambre. Tout est obscur. Un frisson me parcourt le dos. Je me sens anxieuse, je ne peux pas respirer. C'est comme si quelqu'un me poursuivait et me serrait le cou avec ses doigts froids et invisibles. Quelque chose m'opprime le coeur. Je soupire. La porte se ferme.

C'est une grande chambre. Un tapis rouge comme le sang décore le sol. Les vitres des fenêtres sont cassés par l'abandon de la maison et le cruel pas du temps. Les sales rideaux blancs sont déchirés, comme si une mauvaise bête les avait rompues avec ses griffes, et elles volent caressées par la brise nocturne. Il y a un lit avec des draps rouges. Le chevet du lit est de fer noir, et il y a la figure d'un petit ange aux yeux de cristal. Il observe tout avec ses yeux bleus et froids. Il y a aussi des rayonnages avec beaucoup de livres anciens, et à côté des rayonnages, il y a un bureau avec des lettres sans lire ou à moitié écrites. À droite il y a un piano de queue de couleur blanc. Les touches ont beaucoup de poussière et des toiles d'araignée. Sur le piano il y a des partitions anciennes et jaunâtres. Au mur il y a des tableaux d'anges et le portrait d'une femme aux cheveux noirs, longs etfrisés. Elle a un regard triste. Pourquoi ? Elle regrette son piano et ses chansons ? Elle regrette écrire ses lettres à la personne aimée ? Ou est-ce qu'elle regrette les temps où elle vivait dans cette maison, et tout était sans casser ? Je ne sais pas ... Moi, je sais seulement que je ne resterai pas ici. Cette terrible force et angoisse ne me permettent pas de respirer. Je suis arrivée ici fuyant de la pluie dans la forêt. Mais je préfère me mouiller, je ne veux pas rester ici. Maintenant, après avoir regarder les yeux de la fille du tableau, je comprends ce sentiment. Elle est ici... Mais je ne peux pas la voir. Elle m'a suivie en tout moment. Elle m'a criée, probablement. Elle ne veut pas que je reste ici. C'est pourquoi, je partirai pour ne jamais revenir...

Meritzell Ordóñez

Anem a Romania, un país centreeuropeu amb uns atractius inesperats. Segurament la nostra primera parada serà la capital, Bucarest ,coneguda com la París de l'est, per les seves grans avingudes flanquejades per arbres. Cal visitar-hi l'Arc del Triomf, el Centre Cívic, la *calea* Victoriei, el Parc Cismigiu, el Bulevard Magheru, Curtea Veche, la casa del Parlament (el segon edifici més gran del món després del *Pentàgon* d'unes 6000 habitacions), l'Església del Patriarcat , etc. Als afores, no us podeu perdre el Llac, el Palau de Mogosoaia i el Monestir Snagov. Després de visitar aquesta fantàstica ciutat podem anar a la regió més famosa del meu país Transilvània, de qui tothom ha sentit parlar, gràcies al mite de Dràcula, que va néixer en aquestes terres, de l'autèntic comte Dràcula que era un senyor medieval amb una sèrie d'hàbits macabres que el feien ser temut pels camperols També ens podem acostar al Castell Bran , on es diu que va viure, i així observar la seva terrorífica estampa.

Si t'agrada el mar, la millor opció és anar a veure la costa del Mar Negre, o si vols passar una estona tranquil, has d'anar al Delta del Danubi, àrea natural protegida que recull en els seus boscos, pantans i rius una extensa varietat d'espècies animals. Si al contrari t'agrada més la muntanya , pots arribar-te als Càrpats, que ofereixen gran nombre d'activitats esportives i d'oci, com l'esquí, els senders i passejos a cavall. Destaquen les zones de Sinaia, Busteni Predeal i Poiana Brasov.

Romania també destaca per la seva gastronomia amb una àmplia varietat de menjars típics. Per als amants de les sopes aquest és el país adequat: hi ha la *Ciorba taraneasca* que és molt bona , *Miel la protap*:carn de be rostit, *Papricas*: carn guisada amb crema o tomàquet, *Sarmale*:carn picada embolicada en una fulla de col. La beguda nacional és la Palinca , feta de la destil.lació de la pruna.

Andreea Talmaciu

Picalletres

Per segon cop durant aquest cur, ens vam apuntar a participar al concurs Picalletres. La veritat és que l'experiència viscuda a l'octubre passat ens havia donat confiança i aquest cop vam voler intentar-ho amb 1r de Batxillerat.

Tot i que si voleu, poseu consultar-ho a la pàgina web www.xtec.cat/iescampclar, us en fem memòria tot seguit.

Fa mesos van concursar els alumnes de 3r d'aquest mateix centre, quedant en una "bona" posició, tot el contrari a aquesta vegada que els concursants no van arribar a classificar-se.

L'IES Campclar, en qüestió, s'enfrontava a l'institut Collblanc, de la Canonja i Bonavista.

Els escollits per representar el nostre centre van ser: Alejandro Ferrez, Mireya Gómez i Mónica Sánchez que podeu veure a la foto del costat.

Tots tres van intentar fer-ho el millor que van poder tot i que els nervis els van jugar

una mala passada, i la sort aquell dia semblava no acompanyar-los gaire.

En arribar, la realitzadora va sortir al carrer a buscar-los, per donar-los les últimes instruccions, mentrestant la resta va haver d'esperar a que s'enllestís el programa que estaven gravant. Un cop acabat, van anar ocupant les butaques fins que els 6 concursants van fer la seva aparició.

A mesura que avançava, els nervis continuaven presents en els nostres participants, res tenia a veure amb aquell simulacre de programa que vam fer per assajar durant la setmana cultural.

I nivell rere nivell, a mesura que augmentava la dificultat ho feia la tensió, i quan vam arribar a la final ja no hi havia res a fer, ja estava tot jugat. Vam marxar amb l'angoixa de saber que podrien haver-ho fet millor, per això en aquesta foto fem cara d'una certa decepció.

Escapada a les Planes del Son

Vam sortir de l'institut cap a les 8.30, i vam parar a Agramunt per fer un cafè. Ja quan estàvem arribant vam haver de parar dues vegades perquè ens estàvem marejant de valent. El camí des del poble de Son fins a la casa és estret i ple de corbes, i a més té pendent. Però només arribar, ja ens vam adonar que havia val-

gut la pena marejar-se.

La Cloti, la mestressa, ens va dir que teníem un passadís de la casa (al pis de dalt) per nosaltres. Les habitacions eren molt confortables, amb lliteres i unes grans finestres que mostraven un paisatge verd meravellós, els Pirineus.

Vam dinar i vam fer una visita guiada a l'edifici. Teníem dos monitors fantàstics, en Francesc (per segon d'ESO) i en Moisès (per primer), molt amables i pacients. Amb ells vam fer totes les activitats i vam aprendre moltíssim.

L'edifici està integrat en el paisatge, i la seva arquitectura és bioclimàtica. Per entendre'ns, té aspectes com el sostre, que és un prat, les finestres gegants, que aprofiten la llum del sol al màxim, els materials amb què està construït, que fan que no més apropiat-t'hi, t'adonis que allò és únic i que cal tenir cura

de la natura. A més, a la casa hi ha un planetari, una sala-cinema, una sala de jocs, una biblioteca i el restaurant, on vam menjar molt, molt bé.

Després de sopar, havíem de fer una sessió d'astronomia a l'aire lliure, però, com que havia estat nevant tot el dia, doncs vam anar al planetari i els monitors ens van fer una explicació sobre els estels i els planetes molt interessant.

Dimarts, després d'esmorzar, vam anar passejant al torrent del Tinter, que està al

costat de la casa per estudiar els insectes que hi havia al riu. Els monitors ens van donar uns quaderns i les explicacions de com trobar-los: havíem d'agafar una pedra i amb un pinzell, suaument, fer-los caure sobre una safata plena d'aigua, per així poder-los veure tranquil·lament.

Els nois van prendre la temperatura ambient i la de l'aigua, i vam tornar a la casa per posar en comú el que havíem trobat.

Després de dinar, vam visitar el molí fariner del poble de Son; vam berenar i sopar i, a la nit, vam veure la pel·li: 'El día de mañana'.

Dimecres vam visitar el centre de fauna després d'esmorzar. Vam veure ginetes, cabirols i guineus. Els monitors ens van explicar un munt de coses molt interessants, com per exemple, que el cabirol decideix quin és el millor moment per donar a llum i provoca el part; ah, i també que les guineus havien sortit al programa 'Bèsties' de TV3.

Després de dinar, vam pujar a l'autobús i vam parar a Llavorsí, on vam fer Ràfting. Va ser molt divertit. Alguns alumnes van tirar-se al riu encara que l'aigua estava gelada!

De camí a Agramunt va passar una cosa ben curiosa: pel carril contrari de la carretera

venia corrents un ase perseguint un gos. Finalment, vam arribar a l'institut a les 22h.

Cristina Cortés

Final de Batxillerat

Un altre cop una nova promoció de batxillerat surt de l'institut amb el títol a la butxaca. I aquest fet, per més quotidià que sigui, mai no deixa de ser especial tant per als professors que els han tingut, com per a ells i elles

(no cal dir-ho!)

Aquest cop la data es va avançar una mica, a petició de l'associació de Pares i Mares, just el divendres abans de les avaluacions finals.

La idea era que tot l'alumnat de 2n de batxillerat s'hi sentís implicat, sense el disgust d'un suspens inesperat. De moment, totes les expectatives estaven obertes.

L'escenari triat era la sala d'actes del Centre Cívic de Torreforta, guarnit per a l'ocasió.

Van començar amb un concert de flauta ofert per alguns alumnes del nostre institut i dirigits per Montserrat Esporrín. Tot seguit va venir el lliurament dels diplomes i després els detalls per al professorat.

L'acte va resultar força distès i simpàtic i només li podríem posar un "però": que hi feia moltíssima calor!

Per sort, a fora, al pati del mateix centre cívic els esperava un refrigeri que va valer per dos: per apaivagar la gana i també per refrescar-se.

Després la celebració es va traslladar a Tarragona, concretament al restaurant *Trastevere* on es van aplegar alumnes i professors.

Els que encara tenien més ganes de gresca, van continuar la festa a la discoteca *Blue bahia*.

Jornada esportiva

El dia 26 de maig es va celebrar a l'institut la jornada esportiva habitual a finals de curs. En aquesta jornada van participar els equips de l'institut, tant de bàsquet com de futbol sala.

Tot va començar a les 10 del matí amb el partit de

bàsquet de l'equip de l'institut

amb els del Carme. Tot va continuar i cap al migdia el juvenil de futbol es va enfrontar amb el Joan XXIII de Bonavista. No vam tenir molta sort...

A la tarda una altra vegada l'equip de l'institut es va enfrontar amb un equip format per gent de La Floresta. Aquesta vegada la cosa va quedar empatada.

Finalment el lliurament de premis es va fer a la tarda i tots van sortir amb algun obsequi sota el braç.

